

Records de joventut amb Mns. Josep Capmany

Mn. Joan Nonell

Se m'ha demanat una col·laboració en l'homenatge literari que es vol fer a Mn. Josep Capmany amb motiu de la seva mort. Amb molt gust accepto aquesta petició per l'amistat que ens unia, si bé poca cosa en podré dir, ja que la meua relació fou tan sols d'abans d'entrar al Seminari; concretament en la seva etapa de servei militar.

Tot i que era d'una quinta inferior, la de 1941, per aquelles raons que només el de dalt sap, anàrem a parar, sense conèixer-nos, al mateix Regiment núm. 5 de

Fortificacions amb residència a Melilla. Ell, però, per la seva bonhomia de jove espavilat, va endollar-se com a assistent del coronel.

En reorganitzar-se les unitats militars, un cop acabada la guerra, va ser destinat al Regiment d'Enginyers núm. 4, amb seu a Barcelona, que tenia la seva caserna en l'anomenat de Lepanto, al final de la Gran Via, que, per aquell temps, finia al seu davant. Va ser destinat a l'oficina de Majoria, de l'esmentada caserna.

Per les mateixes raons, vàreig anar a raure, també jo, en aquella caserna i al cap d'uns pocs dies també m'integrava a l'esmentada oficina militar. Allí ens varem conèixer, sobretot quan els catalans que treballàvem en aquella oficina, tots en grup, marxàvem, finides les hores establertes, fent la barrila adient a uns joves soldats, sobretot en el metro que ens transportava el de l'actual línia 1. En aquelles anades i vingudes, establírem uns lligams que després, pel que diré, varen estrènyer-se, sobretot en descobrir la seva jovialitat, les seves sonores rialles i el seu tarannà amabilíssim, gens fingit ni groller.

Per unes raons que no ignoro, –suposo que per poder tenir més llibertat–, va ser traslladat a l'oficina militar de Ponts i Camins, que tenia les oficines al Govern Militar. També hi vàreig anar a raure, encara que els meus motius foren familiars, ja que el capità d'aquella oficina era un cosí meu. Allí sí que Mns. Capmany i jo vàrem establir forts lligams, i més quan, ja ingressat jo al Seminari, tot esperant el llicenciament, pujàvem junts Rambla amunt tot conversant, ell per agafar el tren vers Sabadell i jo

per dirigir-me al Seminari. Recordo que aquelles converses em demostraven, no tan sols un discerniment humà molt profund, sinó sobretot un sentit cristià molt viu. Allí vàreig assabentar-me de tota la seva tasca a l'Acció Catòlica. Quasi asseguraria, com si ja m'ho hagués indicat, encara que veladament, la seva intenció d'entrar al Seminari. El fet de ser jo seminarista li obria el cor per a les confidències, cosa que no podia fer, com és de suposar, entre altres companys del quarter.

La seva entrada al Seminari, el curs següent, em

va alegrar; fins vaig arribar a pensar si podia haver-hi influït. En els anys que convisquérem junts, tot i que anàvem a seccions diferents, acabàrem d'estrènyer l'amistat que després, un cop ordenat, es perllongà, si bé en anar cadascú pel seu cantó, va ser més esporàdica, però sense minvar.

La nostra relació va continuar recordant, quan ens trobàvem, aquells dies casernaris, fent-hi la gran rialla en parlar del brigada i del comandant, un aragonès molt simpàtic, que es vanagloriava que d'entre els seus súbdits n'haguessin sortit dos capellans.

Podria acabar aquí els meus records. Tan sols hi afegiré una anècdota que acabarà de marcar l'esperit jovial que sempre imperava en ell, esperit, però, que no feia minvar gens ni mica la seva responsabilitat en els diferents camps on va actuar.

Un dia, va arribar el correu tard. Ell havia de registrar-lo; però si ho feia, perdria el tren. Tot i que el brigada tenia gran interès que el registre es fes immediatament, ell amagà uns quants oficis en lloc adient perquè no es perdessin. El brigada, però, s'estranyà de la rapidesa, però no va dir res. Quan va ser fora, regirà la seva taula i trobà els oficis amagats, i amb una expressió, mig d'enfadat mig comprensiva, va dir: "Este Capmany es un fresco, pero que me den muchos como él". Fou una frase que el retratava.